

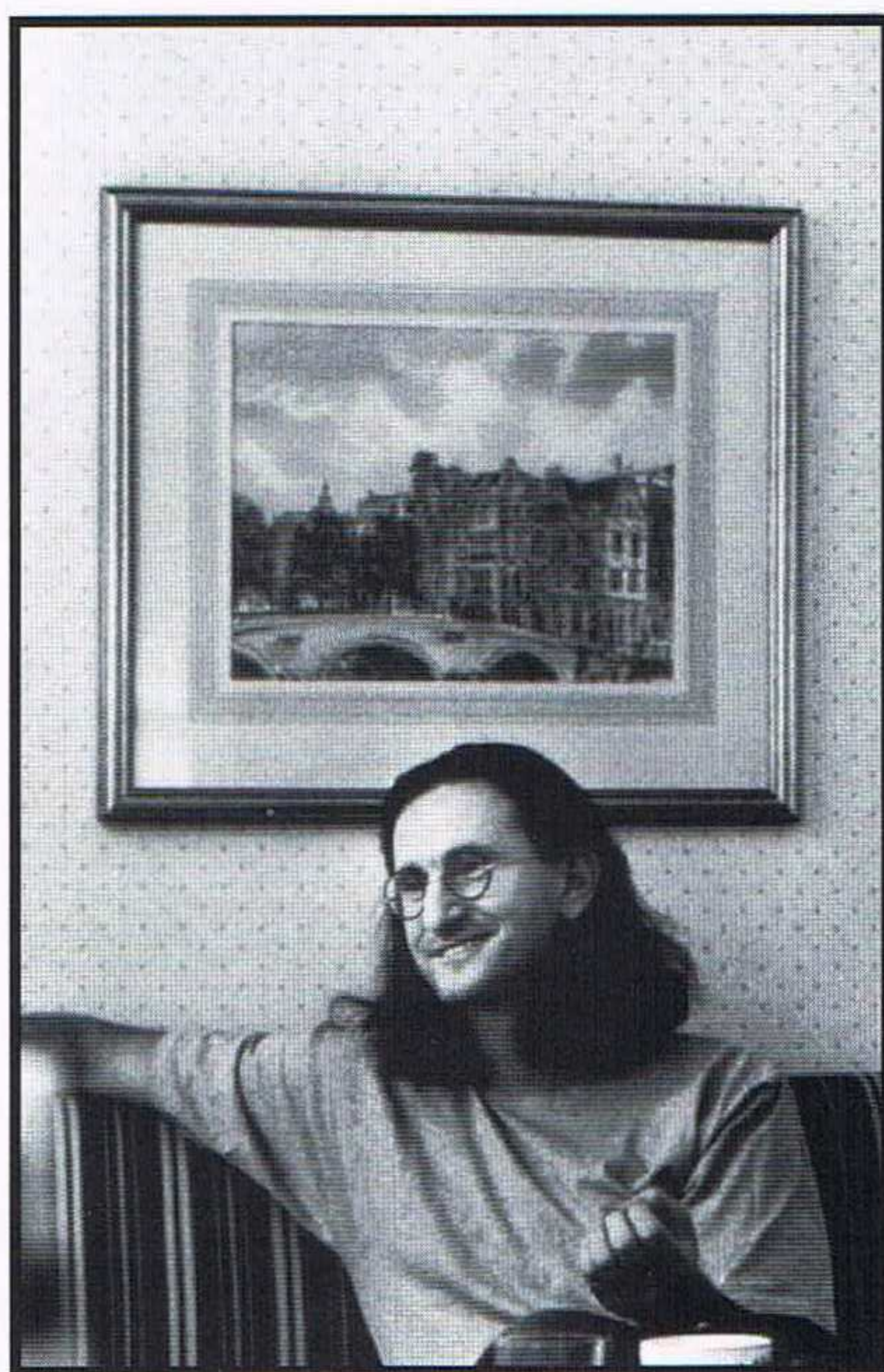
RUSH COUNTERPARTS (Atlantic 82528)

Iedereen die de zeer gestructureerde manier van werken van de Canadese driemansformatie *Rush* een beetje kent weet dat de groep inmiddels in de vierde fase van vijf albums is beland. Tot op heden heeft de band in deze fase de albums *Presto* ('89) en *Roll The Bones* ('91) uitgebracht en aangezien er inmiddels ook weer twee jaren verstreken zijn is de tijd voor het nieuwe achttiende album daar. Nu is Rush altijd een groep geweest die in die verschillende fases drie albums gebruikte om nieuwe dingen uit te proberen om dan vervolgens alle nieuw opgedane ervaringen op het vierde album te integreren. Zoals je op het album *Grace Under Pressure* ('84) goed de New Wave-invloeden kunt horen, heeft de band altijd geprobeerd moderne en trendy muziekinvloeden in de eigen muziek te integreren. Wat tot nu toe altijd goed is gelukt. Grote schrik echter tijdens en na beluistering van het nieuwe album *Counterparts*. Dit keer zijn het trendy grunge-invloeden die *Geddy Lee*, *Alex Lifeson* en *Neil Peart* in hun muziek hebben toegelaten in een poging het overstelpende geluid en succes van vele Amerikaanse bandjes te benaderen. Nu is dat op zich natuurlijk prijzenswaardig ware het niet dat de meeste composities maar een hele kleine voldoende scoren. Peart heeft wel betere teksten geschreven en ook de muziek is niet erg spannend. Dat komt door de ruige kamerbrede en vette gitaarakkoorden van Lifeson waarin weinig melodie te bespeuren valt en door een vlak en ongeïnspireerd zingende Lee wiens toetsenwerk - dat normaal voor de nodige frisse, symfonische noot zorgt - ver naar de achtergrond

verdreven is. En ook Peart lijkt achter zijn drumstel niet erg geïnspireerd te zijn tijdens de schrijf- en opnamesessies. Is alles dan kommer en kwel? Misschien niet als het gaat om de nummers *Nobody's Hero*, *Leave That Thing Alone* en *Cold Fire*. Hier horen we muziek waarbij het experiment niet geschuwd is maar wel in de juiste dosering met wat de meeste Rush-liefhebbers gewend zullen zijn. Maar of wat men gewend is of wat men verwacht van de groep een geschikt criterium is om de muziek op *Counterparts* in zijn totaliteit te beoordelen waag ik te betwijfelen. Want dan zou de vernieuwingsdrang of de drang om als nieuw te klinken je wel eens erg zwaar op de maag kunnen vallen. Het klinkt misschien een beetje clichématig maar het is te hopen dat Rush op het afsluitende album van deze vierde fase alles weer een beetje in proporties weet te trekken. Als dat lukt is één matig album uit een totaalscore van achttien natuurlijk niet slecht.

Jos Baljet

SI MAGAZINE NOVEMBER

R U S H

De Grote Koerswijziging is daar. Was het pompen of verzuipen? Nee, gewoon wat de band op dit moment wil, legt Geddy Lee hoogstpersoonlijk uit. Een onderhoudend gesprek.

Foto: Steven van der Hoeff

WILLEKEUR

1.	(1)	Red Jasper - A Midsummer Night's Dream
2.	(7)	Mercy Train - Presence
3.	(2)	Twelfth Night - Live And Let Live
4.	(4)	Camel - Never Let Go
5.	(9)	Egdon Heath - Him, The Snake And I
6.	(8)	Damn The Machine - Damn The Machine
7.	(3)	IQ - Ever
8.	(-)	Kalaban - Resistance Is Useless
9.	(-)	Summer Indoors - There's Orangie
10.	(6)	A Million Blues - A Million Blues
11.	(13)	Dream Theater - Live At The Marquee
12.	(14)	Robert Berry - Pilgrimage To A Point
13.	(-)	Rush - Counterparts
14.	(-)	Ship Of Fools - Close Your Eyes
15.	(-)	Peter Gee - Heart Of David